

ло, че за успѣхитѣ му потрѣбни сѣ средства и пр. Като изслуша внимателно Бенковски, хаджи Калчо му подаде една кесия и му каза: „тука сѣ 450 — четиристотинѣ и петдесетъ — наполеона; това ще остане по между насъ“. Бенковски му поблагодари и си излѣзохмѣ. Това характеризира какъвъ бѣ покойния ми чичо“.

Хаджи Калчо се отличавалъ съ неимовѣрна скромность: той не само не обичалъ да се „показва“ и хвали, но дори маскиралъ онова отъ неговия активъ, което трѣбваше да бѣде достояние на обществото. Неговиятъ моралъ му е диктувалъ — при случай на пожертвования — евангелската максима: да не знае дѣлната ти рѣка какво прави лѣвата. Освѣнъ туй, въ своитѣ земания и давания той бѣ пословично честенъ.

Хаджи Калчо е далъ средствата за постройката на класното училище въ родния си градъ Троянъ, за която цѣль е подарилъ повече отъ 20,000 лева, а тѣй сѣщо той е далъ и друга една сума за постройка на основното училище въ колибето „Баба Стана“ — Троянско.

Той се поминалъ на 24 декемврий 1892 год. въ гр. Пловдивъ.

Като примѣренъ баща, Хаджи Калчо изпрати и петѣтъ си синове на западъ, дѣто добиха солидно образование: тѣ сѣ известнитѣ братя Калчови, които заематъ видно мѣсто въ обществото и въ търговския свѣтъ. Двамата по-стари синове Константинъ и Стефанъ сѣ били избирани нѣколко пѣти за народни прѣдставители. Първиятъ отъ тѣхъ е билъ членъ на мѣстния революционенъ комитетъ и е взелъ участие въ среднегорското априлско възстание прѣзъ 1876 год. Отпослѣ Константинъ Калче е вѣбилъ заловенъ отъ властѣта, хвърленъ въ затвора, осѣденъ и пр. Сѣщиятъ сега е избранъ за прѣседателъ на ко-